

ת"פ 10336/01/14 - מדינת ישראל נגד עוזי ירוחם

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 10336-01-14 מדינת ישראל נ' ירוחם
בפני כבוד השופט מנחם מזרחי

בעניין: מדינת ישראל

נגד
עוזי ירוחם

הכרעת דין

א. כתב-האישום וחזית המריבה:

כתב-האישום מייחס לנאשם עבירות של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז - 1977 ותקיפה לפי סעיף 379 לחוק הנ"ל.

נטען, כי במהלך טיסה במסגרת חברת "אל על" מניו-יורק לנתב"ג צעק הנאשם לעבר אחד הדיילים, ראני עבד אל חי, איים עליו שיראה לו, ירק לעבר דיילת אחרת, השתולל, צעק לעבר צוות הדיילים, סירב להזדהות, קילל, השליך מגש עם תכולתו על הדייל, כמפורט בעובדות.

הנאשם מסר כפירה, ולטענתו לא איים, לא השליך את המגש "הוא הזיז אותו ולא השליכו", אישר שסירב להזדהות, אישר שקילל וכפר בטענה שירק לעבר הדיילת (פרוטוקול יום 13.7.15).

ב. ראיות המאשימה - דיון:

העד ראני עבד אל חי העיד בבית-המשפט ותיאר את השתלשלות העניינים (עמוד 10 שורה 2 והלאה). חלקים מעדותו הם בגדר עדות מפי השמועה, כלומר דברים ששמע מפיה של דיילת אחרת, בשם אורטל (עמוד 10 שורה 17), אך הוא מסר גם עדות ישירה אודות תקיפתו של הנאשם, בהשלכת מגש האוכל עליו, כדלקמן:

"הוא מגיע למטבח וזורק שוב באופן תוקפני את המגש, אני סופג את רוב המגש, האוכל היה חם, בדיוק שהגשנו אותו..." (עמוד 10 שורות 29-30).

עוד מסר על התנהגותו של הנאשם עובר לעיכובו בידי השוטר:

"...בכניסה בשביל לזהות אותו לשוטרים שחיכו לו למטה, הוא צורח לי שוב באיום של "הומו" "מזדיין", "אני אראה לך מה זה, מול השוטר..." (עמוד 11 שורה 1 + עמוד 11 שורה 9 והלאה + עמוד 16 שורה 12).

לא היה ברור במדויק מתי אמר הנאשם לעד את המילים "אני אראה לך". העד אמר שהנאשם אמר לו: "בתום הארוחה הוא אמר לי אני אראה לך מה זה" (עמוד 10 שורה 14). ומנגד העיד שאמר לו: "אני אראה לך מה זה, מול השוטר". (עמוד 11 שורה 2) וכן: "בעדות הראשית שלך בהתחלה, אתה אמרת שבסוף הטיסה גם כן הוא אמר לך כמה דברים נכון? ת: נכון...אני אראה לך מה זה..." (עמוד 16 שורות 6 - 10).

העד מסר בעדותו פרטים שונים אודות האירוע וניכר היה כי תיאר אירוע שהתרחש (עמוד 15 שורה 19 והלאה). כך, למשל, זכר שבעקבות פגיעה מגש האוכל בחולצתו "היה שם משהו אדום, שהוא נורא בלט על החולצה שלי" (עמוד 12 שורה 12).

אני מקבל את עדותו של העד כעדות מהימנה ואמינה.

העדות, מתיישבת עם יתרת הראיות שהוצגו, עם עדות ציפי רום, עם הודעתו של הנאשם במשטרה ת/1, ועם הגיון הדברים.

העדות הייתה מאוזנת, כך למשל, אישר כי אף הוא אמר לנאשם ברגע של "זעם" אמירותו שונות, אך היה זה לאחר השלכת המגש (עמוד 16 שורה 29: "אני זוכר שאמרתי לו אתה לא בן אדם").

העדה, ציפי רום, (עמוד 19 שורה 21 והלאה) תיארה את ההתרחשות, אך רוב עדותה כללה דברים ששמעה מאחרים. היא סיפרה על התנהגותו של הנאשם בטיסה, על כעסו, על חוסר הנימוס (עמוד 20 שורה 1).

היא מסרה פרט רלוונטי, חשוב, שלפיו ראתה את הדייל עבד אל חי, מרוח כולו באותה ארוחת בוקר ולדבריה על חולצתו היה "ראיתי את הדייל מלוכלך כולו ברסק עגבניות, מה שהמנה הזאת מכילה" (עמוד 20 שורה 13).

העידה, כי בשלב מסוים היא ניגשה אל הנאשם להזהיר אותו, לפי הנוהל, והנאשם הגיב לאזהרתה בביטול.

הנאשם הוכרז על-ידה כנוסע אלים, סירב להזדהות בפניה (עמוד 21 שורה 5).

בעקבות התנהגותו של הנאשם נאלצה העדה לפעול לפי נוהל הכרזה על נוסע אלים (עמוד 20 שורה 25 והלאה) ולמלא "דוח נוסע אלים" - ת/4 - באופן המתיישב עם תיאור העדה.

יש לזכור, כי העדה עובדת ב"אל על" שנים רבות וזו הפעם הראשונה שמילאה את "דוח נוסע אלים", כך שסביר להניח כי בהחלט היה זה, מבחינתה, אירוע חריג (עמוד 25 שורות 1-2: "...מבחינתי, פעם ראשונה במשך כל שנותי באל על. אני התחלתי לעבוד באל על ב - 82... אבל זה פעם ראשונה שאני ממלאה את הטופס הזה").

אני מקבל את עדותה של העדה, כמהימנה ואמינה.

העדה היא אישה מנומסת ושירותית, שאינה ששה אליו וויכוח עם נוסעיה, ואם נאלצה לנקוט באירוע כה חריג, הרי שסביר להניח כלו כל הקיצין.

עדותה, בעיקר ככל שהיא נוגעת להתנהגותו הכללית של הנאשם וללכלוך על חולצתו של הדייל, תומכת בעדותו של האחרון ומחזקת אותה.

ת/3 הינו דוח פעולה מאת השוטרים "ב עופר אבישי" והוא מתאר את עיכובו של הנאשם מיד בעת שירד מהמטוס.

בין השאר נרשם, כי הנאשם אמר לדייל האני: **"החל לקללו: 'בן זונה הומו, לך תזדיין וכו'..."**.

כלומר, דוח זה מתיישב עם עדותו הדייל, בעניין זה.

אמנם העד עבד אל האני הוסיף ואמר בעדותו, כי הנאשם אמר לו גם **"אני אראה לך"** (עמוד 16 שורה 10) **ואילו מילים אלה לא נרשמו בת/3, אך בת/3 נרשם גם "וכו"**. כלומר, ניתן בהחלט ליישב את הסתירה הלכאורית, מה גם שמטבע הדברים נחרטו הדברים טוב יותר בזיכרונו של העד, שכלפיו נאמרו וכוונו הדברים, ואני מקבל את עדותו: **"מהזיכרון שלי בוודאות, הוא אמר"** (עמוד 16 שורה 15).

ועדיין, קיים ספק סביר, אימתי אמר הנאשם לדייל את המשפט - האם בשעת הטיסה או שמא ליד השוטר, אשר לא תיעד זאת.

יש בדוח הפעולה תמיכה לעדות העדים המתארים את התנהגותו הכללית של הנאשם, על הכעס בו היה שרוי, באופן המתיישב יותר עם האפשרות כי התנהג כפי שהתנהג, גם בטיסה.

ג. פרשת ההגנה:

אמרתו של הנאשם במשטרה:

עיון בתשובותיו של הנאשם בהודעתו (ת/1) במשטרה מלמד, כי הוא אישר נתונים שונים המתיישבים עם עדותו של הדייל.

בהודעתו במשטרה ת/1 הכחיש את המיוחס לו, אך אישר, כדלקמן:

"...אני לא רציתי וזרקתי את המגש ונשפך עליו וההיא באה אלי ביקשה את הפספורט ואני אמרתי לה תלכי
תעזבי אותי בשקט וזהו" (שורה 4-5).

"אני ישבתי שני שורות קרוב למטבח ודחפתי את היד שלו והמגש נשפך עליו" (שורה 7).

"לא זוכר שאמרתי להומו הזה..." (שורה 9).

"לא זוכר שירקתי על אף אחד" (שורה 11).

"מי היא בכלל שהיא תדבר ככה ואני אזדהה בפניה" (שורה 13).

נשאל מדוע צעק על הדיילים והשיב: "למה שתיהם זבלים איך שהם התנהגו" (שורה 21).

עדות הנאשם:

איני מקבל את עדותו של הנאשם (עמוד 32 שורה 5 והלאה), מהנימוקים הבאים:

ראשית, בהודעתו במשטרה אישר הנאשם פרטים רבים מהמיוחס לו, כולל השלכת המגש על הדייל "וזרקתי את המגש", ולא בדרך של טעות או חוסר תשומת לב.

אמנם, הנאשם הסתייג מהודעתו במשטרה (למשל בשורה 9 טען שאמר: "הוא לא שווה שיראו לו" ולא "הוא שווה שיראו

לו" - (עמוד 33 שורה 21). לדבריו, השוטר רשם דברים שלא נאמרו על-ידו. ואכן, השוטר נחקר על כך (עמוד 9 שורה 5 והלאה), אך איני מקבל את הטענה, כי השוטר רשם דברים כעולה על דעתו.

איני מקבל את הטענה כי "השוטר התנשא אליי וזלזל בי..." (עמוד 33 שורה 16), כשאיני לשוטר דבר ועניין בסכסוך שאליו נקרא.

נתונים רבים בהודעתו של הנאשם ת/1 לא היו יכולים להגיע מהשוטר, אלא מהנאשם עצמו, והם יכולים לשרת גם את גרסתו, כגון שורה 21: "...אני עשרים שנה טס באל על אף פעם לא קרה לי מקרה כזה..." - זוהי שורה המלמדת, כי השוטר לא היה מגמתי בגביית הודעתו.

שנית, הנאשם העיד כי בגדיו של הדייל, **מלפנים**, היו מלוכלכים, בצבע אדום, אולם לפי התרחיש שבעדותו של הנאשם, המגש נשפך על **גבו** של הדייל, והחלק האחורי של חולצתו היה צריך להיות מלוכלך.

הנאשם העיד: "האני, היה מכופף על העגלה עם **הגב אליי** והבחורה דיילת אחרת, הייתה עם הפנים אלי, הוא הסתובב וכל המגש נפל, עף. הוא היה ממש מכופף על העגלה כשהוא קם הכל עף כשאיני נכנסתי עם המגש..." (עמוד 33 שורה 4 והלאה).

תיאור זה אינו מסביר את הלכלוך על החלק **הקדמי** של חולצתו של הדייל ומתיישב יותר עם עדותו של האחרון.

ודוק: הנאשם אישר, כי חולצתו של הדייל הייתה מלוכלכת "בשרוולים ובחולצה **קדימה**" (עמוד 36 שורה 15), ואישר כי ראה לכלוך בצבע **אדום** (עמוד 36 שורות 17 - 18), כפי שהעידו עדי המאשימה.

שלישית, איני מקבל את הטענה המרומזת, כי בגדיו של הדייל היו מלוכלכים עוד קודם לכן: "לא יודע אם הוא היה לפני זה מלוכלך" (עמוד 36 שורה 17). אין זה דרכם של דיילי טיסות לשרת את נוסעיהם בחולצות מלוכלכות.

רביעית, לא ברור מדוע הנאשם החליט, בצעד שירותי, שאינו אופייני לו, במיוחד נוכח נסיבות אותה טיסה (לאחר שכבר שמע את הדייל אומר עליו "הזבלון עם הקולה" (עמוד 32 שורה 17), להחזיר את המגש אל המטבח בעצמו: "וניגשתי למטבח להחזיר את המגש" (עמוד 33 שורה 3), ולא לבקש מאחד הדיילים כי יגיע לקבל את המגש בחזרה.

חמישית, לא ברור מדוע הזמין הנאשם ארוחה צמחונית (עמוד 32 שורה 11), בעוד שלטענתו הוא מעולם לא אוכל בטיסות: "ובדרך כלל אני לא אוכל בטיסה" (עמוד 32 שורה 30). ומדוע הזמין את הארוחה אם "לא אכלתי ולא שתיתי כל ה - 10 שעות" (עמוד 35 שורה 2).

שישית, הנאשם העיד כי אינו יודע מי הגיש לו אוכל, כי נמנם: "אני לא יודע מי הניח את המגש לפני" (עמוד 33 שורה 2) בעוד שבת/1 מסר: "הוא בא להביא לי את האוכל" (שורה 4).

ד. מחדלי חקירה:

משטרת ישראל לא גבתה הודעות נוספות מנוסעי הטיסה או מאנשים נוספים מצוות הטיסה, ולשוטר רס"מ חיים בכר לא היה הסבר מניח את הדעת למחדל חקירתי זה (עמוד 8 שורות 17-19, 24).

ודוק: הנאשם בהודעתו ת/1 שורה 15 הפנה את החוקר לגבות עדות מאישה אשר ישבה במושב הנוסע לידו שממנה לא נטלו עדות (עמוד 9 שורה 4).

גם בת/4 לא נרשמו פרטיהם של עדים נוספים (עמוד 24 שורה 25), אך ביחס לכך אין לבוא בטרזניה לעדה ציפי רום, שהרי איננה חוקרת במשטרת ישראל ואין זהו תפקידה האינהרנטי, השכיח והרגיל (עמוד 25 שורה 1).

מזכרים נ/2 + נ/3, אשר הוגשו בהסכמה, תיעדו את גרסאות שני נוסעים ששהו בטיסה (אורלי מזרחי וגיאורגי מושאיקוב) ומסרו, כי לא ראו דבר, אולם העד ראני עבד אל האני הסביר מה היה מיקום הישיבה שלהם בנ/1 (47K +48K) ומדוע לא יכלו השניים לראות מה אירע בתוך המטבח (עמוד 17 שורה 18: "הנוסע ישב בצד של המטוס שממש אי אפשר לראות את מה שהתרחש בצד השני של המטבח".

מזכרים נ/5 כוללים עדות מפי השמועה, גרסאות של עדים, שלא הובאו למשפטו, ולפיכך חסרי משקל של ממש.

מחדלי חקירה אלה פוגעים בעמדת המאשימה, אך אינם מחלישים את הראיות הנקודתיות הנוגדות להשלכת המגש.

ה. מסקנות:

המאשימה הוכיחה, כנדרש בפלילים, כי הנאשם התנהג במטוס בצורה פרועה (לא יוחסה לו עבירה הנוגעת להתנהגותו הכללית), וכי תקף אותו בכך שהשליך את מגש האוכל על הדייל.

הוכחה זו מתקבלת מעדות הדייל ראני עבד אל חי, עדותה של ציפי רום, הודעתו של הנאשם במשטרה (ת/1) בה אישר זאת, והגיון הדברים.

קיים ספק ביחס לטענה, כי הנאשם איים על הדייל באומרו לו "אני אראה לך" - ההזדמנות בה נאמרו הדברים - אם

בנוכחות השוטר - שלא תיעד זאת בדוח הפעולה.

מעבר לכך, גם אם הנאשם אמר את המשפט, אין זה משפט מובהק בעל תוכן איום, והוא בהחלט יכולה להתיישב עם התנהגותו הפרועה הכללית, שבמסגרתה גידף וקילל את הדייל, ואינה חורגת מתחום זה.

לא הובאה ראיה לטענה בדבר היריקה (עובדה 2).

אני קובע, כי הנאשם התנהג בטיסה בצורה פרועה, צעק, קילל, ותקף את הדייל בכך שהשליך לעברו את מגש האוכל.

ו. תוצאה:

לאור כל האמור לעיל, אני מרשיע את הנאשם בעבירה של תקיפה לפי סעיף 379 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

ניתנה היום, כ"ח אדר ב' תשע"ו, 07 אפריל 2016, במעמד הצדדים